

film: *The Drop*

Het verhaal: De zwijgzame barkeeper Bob (Tom Hardy) werkt in een 'drop bar' (een bar die door de maffia wordt gebruikt om geld wit te wassen) in Brooklyn. De bar was ooit het eigendom van Bobs neef Marv (James Gandolfini), een verbiterd man die gedegradeerd is tot knecht van de Tsjetsjeense maffia en die in het geniep een overval op de bar voorbereidt.

Roskam kan het ook in Hollywood, want:

- Michaël R. Roskam debuteerde in 2011 met *Rundskop*, een film waarin Limburg eens niet fungeerde als een plek waar in 't bronsgroen eikenhout 't nachtegaaltje zingt, maar als het macabere decor voor een noodlotsdrama over een aan testosteron verslaafde veeboer. De film bezorgde Roskam een businessclass ticket naar Hollywood. Gelukkig heeft Roskam zich niet door de mal van de filmstudio's laten persen. *The Drop* is weliswaar schatplichtig aan zijn grote Amerikaanse voorbeelden (Scorsese, Gray, Lumet), maar blijft toch een film met de R van Roskam. In zijn geboorteplaats Sint-Truiden mogen ze trots zijn.

- Wie niet te veel waarde hecht aan een doortimmerde plot wacht een mooie, langzaam openbloeiende film over gekwetste, eenzame macho's die de top van de misdaadpiramide nooit hebben bereikt.

- Tom Hardy (volgend jaar te zien als Max Rockatansky in de *reboot* van de *Mad Max*-franchise) laat eindelijk zien waarom sommige critici hem de nieuwe Marlon Brando noemen. Hardy's

Tijdbom Tom Hardy

Still uit *The Drop*

personage is passief en zachtardig, maar door de broeierige intensiteit van Hardy's acteerwerk voel je dat er een tijdbom in hem tikt.

Toch een beetje dertien in het misdaaddozijn, want:

- Een overval, Gandolfini als maffioso en bars in Brooklyn die ogen alsof de tijd na *Mean Streets* (1973) is blijven stilstaan: het zijn simpelweg wat

te veel overbekende ingrediënten voor één film.

- Bijna twee uur lang pakken zich donkere onweerswolken boven *The Drop* samen, maar als de storm dan eindelijk losbarst, blijkt die al weer uitgeraasd voordat je met je ogen hebt kunnen knippen. Veel voorspel en weinig boem boem.

Het salomonsoordeel: Europese cineasten in Hollywood: het kan dus toch werken. En toch zie

ik Roskam het liefst terugkeren naar België, om die film over Marvin Gaye in Oostende te gaan draaien die hij ons beloofd heeft. Let's get it on, Michaël.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

de juiste snaar

Een bekende New Yorkse Ska-band die elk jaar een intiem optreden verzorgt in Sittard. The Slackers doen het al jaren, en wel in het kleine eetcafé Ernesto's. Waar de aantrekkingskracht vandaan komt, is Ties van de Werff (33), promovendus bij de vakgroep filosofie (CMW), niet helemaal dui-

New Yorkse band elk jaar in Sittard

delijk. Later stuurt hij een *3voor12*-website door waarop valt te lezen dat de café-eigenaar tijdens het eerste optreden in Nederland – Eindhoven, 1998 – zo laaiend was dat hij de band naar Sittard haalde en bevriend raakte met de muzikanten. Van de Werff is er een paar keer bij geweest in Ernesto's. "Ideaal, als je ervan houdt: een klein eetcafé met niet meer dan 120 bezoekers, waar het damp van zweet en bier, en waar muzikanten zo lang doorspelen als ze op hun benen kunnen staan. Uurtje of drieënhalf. Ze hebben er twee live-albums opgenomen, waaronder *Upsetting Ernesto's*. Er is geen andere plaat die ik zo grijs heb gedraaid." Ska is een muziekstijl die eind jaren vijftig doorbrak in Jamaica en de weg vrijmaakte voor rocksteady en reggae. Veel mensen denken gelijk aan Madness of The Specials uit de jaren tachtig, zegt Van de Werff. "Maar The Slackers zijn daar niet mee te vergelijken. Ze grijpen terug op de ska van begin jaren zestig, maar geven daar met blues, R&B en soul een eigen draai aan. De laatste tijd luister ik trouwens veel oude soul. Van die krach-

Eigen foto Ties van de Werff

tige vrouwen als Big Maybelle, met grote strot en een kippenvestem."

The Slackers dienden als voorbeeld voor de band waarin Van de Werff als UM-student bassist was. "We waren de enige ska-band in Maastricht en

speelden aanvankelijk van die blow-reggae, met steeds dezelfde patronen. Niet heel spannend, maar je raakt wel vertrouwd met de muziekstijl. Als bassist is ska heerlijk om te spelen. Heel ritmisch en tegelijk mag je 'wandelen' zoals in de blues. Maar net zo belangrijk zijn de leegtes die je laat vallen."

Inmiddels maakt Van de Werff deel uit van het Eindhovense ska-reggae-jazz-collectief The Scattered Lights, waarmee hij afgelopen zomer op het Zwarte Cross Festival stond. "Het klinkt misschien professioneel maar we doen het vooral voor de lol. Op zo'n festival moet je presteren. Maar weet je wat ik net zo leuk vind? Op een zondagmiddag spelen op een braderie, wat we weleens deden in Wittevrouwenveld. Waar de hele wijk uitloopt, biertje, broodje kroket, en iedereen die meebeweegt. Ska is gezellige muziek."

Maurice Timmermans

In deze rubriek vertellen studenten en staf over een muziekstuk dat bijzonder voor hen is

thuisreiziger

Linea recta naar België

De afgelopen weken zijn we nogal eens naar België getrokken. Dit jaar waren we aan de beurt om voor een aantal collega's van vroeger een weekend te organiseren. We kozen voor Tongeren omdat onze gasten, afkomstig uit de andere Nederlandse universiteitssteden, Maastricht wel kenden, maar Belgisch Limburg slechts bij uitzondering. Tongeren is een stad die overeenkomsten vertoont met Maastricht. Symbool daarvan is om te beginnen de verbinding tussen beide plaatsen. Wie op het Tongerseplein in Maastricht de Tongerseweg inslaat hoeft ruim twintig kilometer nauwelijks meer te sturen. De steden zijn letterlijk linea recta met elkaar verbonden. Als het maar even mogelijk was, bouwden de Romeinen hun wegen recht zo die gaat. Lang geleden was Tongeren een flinke Romeinse stad. Maastricht niet meer dan een versterkte vestiging bij een doorwaadbare plaats in de Maas. Van het

uiteenvallen van het Romeinse Rijk had Tongeren meer te lijden dan Maastricht. De bisschopszetel verhuisde van Tongeren naar Maastricht. Wij Maastrichtenaren hebben dat te danken aan Sint Servatius. Wat ik in ieder geval zeker weet van deze heilige is dat hij indertijd niet bus 62 van De Lijn heeft genomen die ons tegenwoordig in drie kwartier van station Tongeren naar station Maastricht brengt. En vice versa. Wie nu naar Tongeren reist, ziet op de kaarsrechte weg al van heel ver de Onze Lieve Vrouwe Basiliek, een kerk die in allure en geschiedenis niet onderdoet voor de Maastrichtse Slevrouwe. Tongeren is dan ook een compacte, kleine stad met middeleeuwse allures. Op één dag of een weekend kun je een bezoek brengen aan de basiliek, het unieke begijnstadsje-annex-museum (UNESCO erfgoed) en het verrassende, mooi ingerichte Gallo-Romaansmu-

seum. Dat hebben we gedaan met onze oud-collega's, vrienden en partners. Bovendien goed gegeten in de Infirmierie, het voormalige ziekenhuis voor de begijnen. En op zondagmorgen de grote antiek- en rommelmarkt bekeken. Eigenlijk wilde ik helemaal niet uitweiden over toeristisch Tongeren. Ik wilde het hebben over de vreugde van het reizen met de bus in België. Wij hebben geen auto. Toch zijn er lichtpuntjes in ons onvolmaakt bestaan. Wie mee wil praten over de verschillen tussen België en Nederland, kan goede sier maken als men geregeld als busreiziger richting Tongeren, Hasselt of Luik gaat. Men hoeft zich dan niet te beperken tot de verschillen in huizenbouw. Ik kom op deze kwestie nog eens terug, gedegen volkenkundig.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM